

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА
23 февруари 2010 година

Дело F-99/09 R

Elisavet Papathanasiou
срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП)

„Публична служба — Обезпечително производство — Срочно наети служители — Договор за неопределено време, в който има предвидена клауза за прекратяване — Искане за спиране на изпълнението на решение за прекратяване договора на срочно нает служител — Неотложност — Липса“

Предмет: Жалба, подадена на основание член 278 ДФЕС и член 157 ЕА, както и член 279 ДФЕС, приложим за ДЕИО съгласно член 106 а от него, с която г-жа Papathanasiou иска преустановяване действието, от една страна, на решението на СХВП, от 12 март 2009 г., с което се прекратява нейният договор на срочно нает служител, считано от 15 ноември 2009 г., и от друга страна, на решението от 3 август 2009 г., с което се продължава до 15 февруари 2010 г. срокът на предизвестие за прекратяване, първоначално определен на 15 ноември 2009 г. с решение от 12 март 2009 г.

Решение: Отхвърля молбата за допускане на обезпечение. Не се произнася по съдебните разноски.

Резюме

1. *Обезпечително производство — Спиране на изпълнението — Временни мерки — Условия за постановяване — Неотложност — „Fumus boni juris“ — Кумулативен характер — Ред за разглеждане и начин на проверка — Право на преценка на съдията по обезпечителното производство (членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС; член 39 и член 7, параграф 1 от приложение I към Статута на Съда; член 102, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)*

2. *Обезпечително производство — Спиране на изпълнението — Временни мерки — Условия за постановяване — Значителна и непоправима вреда — Тежест на доказване (членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС; член 102, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)*

3. *Длъжностни лица — Представителство — Закрила на представителите на персонала (член 1, шеста алинея от приложение II към Правилника за длъжностните лица)*

1. По силата на член 102, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба в молбите за постановяване на временни мерки трябва да се излагат по-специално обстоятелствата, установяващи неотложността, както и фактическите и правни основания, които обосновават вероятната основателност (*fumus boni juris*) за постановяване на поисканите временни мерки.

Условията във връзка с неотложността и с *fumus boni juris* са кумулативни, така че молбата за постановяване на временни мерки трябва да се отхвърли, ако едно от тези условия не е изпълнено. Според случая съдията по обезпечителното производство прави преценка на съществуващите интереси.

При тази цялостна проверка съдията по обезпечителното производство разполага с широко право на преценка и е свободен да определи, в зависимост от особеностите на случая, начина, по който трябва да се установи наличието на различните условия, както и реда за това, след като няма правна норма, която да му налага предварително установен аналитичен модел относно преценката на необходимостта от постановяване на временни мерки.

(вж. точки 33—35)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 10 септември 1999 г., *Elkaïm и Mazuel/Комисия*, T-173/99 R, Recueil FP, стр. I-A-155 и II-811, точка 18, 9 август 2001 г., *De Nicola/ЕИБ*, T-120/01 R, Recueil FP, стр. I-A-171 и II-783, точки 12 и 13

Съд на публичната служба — 31 май 2006 г., *Bianchi/ETF*, F-38/06 R, Recueil FP, стр. I-A-1-27 и II-A-1-93, точки 20 и 22

2. Целта на обезпечителното производство е не да осигури обезщетение за вреди, а да гарантира пълната ефикасност на решението по същество. За да се постигне тази цел, исканите мерки трябва да бъдат неотложни, в смисъл че за да се избегне значителна и непоправима вреда на интересите на жалбоподателя, е необходимо те да бъдат постановени и да породят действие още преди постановяването на решението по главното производство. Освен това страната, която иска постановяването на временните мерки, следва да представи доказателства, че не може да изчака приключването на главното производство, без да понесе вреди от такова естество.

Сама по себе си необходимостта да се намери работа в чужбина по принцип не може да представлява значителна и непоправима вреда.

(вж. точки 41 и 42)

Позоваване на:

Съд — 25 март 1999 г., *Willeme/Комисия*, C-65/99 P(R), Recueil, стр. I-1857, точка 62

Първоинстанционен съд — *Elkaïm и Mazuel/Комисия*, посочено по-горе, точка 25, 19 декември 2002 г., *Esch-Leonhardt и др./ЕЦБ*, T-320/02 R, Recueil FP, стр. I-A-325 и II-1555, точка 27

Съд на публичната служба — 25 април 2008 г., *Bennett и др./CXВП*, F-19/08 R, Сборник СПС, стр. I-A-1-131 и II-A-1-713, точка 28

3. По силата на член 1, шеста алинея от приложение II към Правилника член на Комитета по персонала не следва да претърпява никаква вреда поради упражняване на функциите си в рамките на този комитет.

Доколкото упражняването на функциите в рамките на Комитета по персонала е свързано с качеството на член на персонала и не съществува независимо от договора, който обвързва служителя с институция или с агенция, при изтичането на срока на действие на служител, член на Комитета по персонала, неговият мандат като представител на персонала в рамките на Комитета по персонала следователно също се прекратява по право. Единствено когато даден служител претърпи вреда, например уволнение, „поради“ упражняване на функциите му в рамките на Комитета по персонала, член 1, шеста алинея от приложение II към Правилника се смята за нарушен.

(вж. точки 50—52)